

Villám

Cuki azt mondta, hogy meg kell becsüljem magam. Megnyugtató, hogy jó helyre kerültem. Ez hat hónapja történt, amikor idejöttem, vagyis haza. Most már kezdem elhinni, hogy tényleg: otthonom és falkám van! Négy ember, két kutya és egy macska, nem is rossz, ugye?

Régen Bükkösön éltem. Szép hely, kis falu a hegyek lábánál az erdő mellett, ahol szabadon járhattam fel-alá. Akit a gazdámnak mondtak nemigen törődött velem. Nem volt hol laknom, nem kaptam enni, a napi betevőt koldulással szereztem meg több-kevesebb sikerrel. Volt aki odavetett valamit, volt aki megvert és elzavart. A patak vizét ittam, bár nyáron sokszor egészen kiszáradt, télen pedig gyakran befagyott. A faluban egy házhoz félig-meddig befogadtak, az ott lakó macskák eledeléből jutott egy kevés nekem is.

Cukorkával a kezdetek óta jól kijövünk, ő a legokosabb és legkedvesebb kutya, akit ismerek. Egyáltalán nem irigy, hihetetlen, de el sem akarja venni tőlem a kaját. Most, hogy minden nap megtöltik az én tányéromat is finom falatokkal, már én sem félek annyira a holnapi korgó gyomortól. Pár nappal a megérkezésem után nagy sürgés-forgás volt a házban. Ezt részben a hangokból, részben pedig úgy állapítottam meg, hogy a kutyaházam tetejére ülve kitűnően be tudok nézni a konyhaablakon, figyelni a történéseket. Egyszer csak kijöttek, pórásra kötöttek minket és beszálltunk az autóba. Először nagyon féltem, hogy visszavisznek, de Cuki mondta, hogy szoktak ilyet csinálni, elmegyünk az erdőbe és futkározhatunk kedvünkre. Így is lett, nagyon jó volt szaglászni, ráadásul Bükköshöz képest itt minden szag új volt. Egyszer-kétszer még a pórásról is elengedtek minket, az olyan volt, mint régen a hegyekben, szabadon nyargalhattam. Kis társamnak az én tempóm fárasztó lehetett, mert egyszer csak lefeküdt, hiába biztatta az egész falka, nem mozdult. Másik Gazdi ezután ölben cipelte egy darabig, amíg Cuki kipihente magát. Mindeki nevetett, egyáltalán nem haragudtak rá.

A régi életemben, ami az állatokat illeti, nem igazán voltak hozzám hasonlóak a faluban. Egyetlen barátom egy Maci nevű kutya volt, de a gazdája nem igazán szívelte. Rajta kívül meg nem volt olyan eb, aki szabadon járkálhatott volna, a kóbor kutyákat eltüntették a faluból, engem is csak azért tűrtek el, mert állítólag a Tótékhoz tartoztam. A macskákat viszont nem nagyon szokás kapun belül tartani, így egyikkel-másikkal egész jól összehaverkodtam. Főleg egy kandúr ikerpárt szerettem meg, ők nem vetették meg, vagy tartották félelmetesnek társaságomat. Nem értem azokat, akik tartózkodnak tőlem, én csak szeretem, amikor egy olyan állattal lehetek együtt, aki hasonló cipőben jár, mint én, meg aztán senkinek sem jó egyedül. A kergetőzés meg csak játék, szerintem ezt még a mókások is tudták, akiket edzéskeppen szívesen üldöztem.

Bükkösön sokszor korgott a gyomrom. Szinte mindig. Visszagondolva azokra az időkre leginkább ez jut eszembe. A gazdám - aki nem is volt a gazdám - nem adott enni amikor éhes voltam, helyette viszont bottal ütött, amikor csak meglátott. Télen majd' megfagytam, bár szerencsére csak egy telet kellett ott töltenem, gazdi nélkül. Folyton a hegyoldalban szaladgáltam, hogy ne fázzak, „hazamenni” ugyanis nem akartam, mert meleg fekhely és étel helyett mindig csak újabb verés várt. Mint kiderült, Cukorka is ebből a faluból származik, erre már az első találkozásunkkor gyanakodtunk, ugyanis Bükkös jellegzetes illatát véltük egymáson tapasztalni.

Summázva életem első évét, Bükkösön igen szép helyen nyomorogtam, mert senki nem akart engem eltartani, ami nem meglepő, hiszen arrafelé rengeteg kóbor kutya jár, néhányat már befogadtak, én viszont senkinek sem kellettem... Pedig igazán nem nagy dolgokról álmodoztam, csupán otthonra, falkára, szeretetre vágytam.

Egyszer, egy szép nyár végi napon Macival, hűséges barátommal sziesztáztunk a patakban. Jó meleg volt, a patakban is csak kevés víz csordogált. Az így kialakult mini tavakban pancsoltunk Macival. Apropos, mini: akkoriban még Mininek hívtak a faluban, a Villám nevet Gazdiétól kaptam. Maci nem volt valami jó úszó a kurta lábai miatt, szóval ő csak a part mellett áztatta magát, míg én javában úsztam. Egy olyan kis faluban nincs akkora nagy autó forgalom, mint itt, ahol most lakunk, ott fél óránként ha jön egy-egy kocsi. Így mindig megfigyeltük, ki jön, hátha új lakó, vagy ismeretlen ember jár arra. Most is így tettem, amikor a zúgást meghallottam. Meglepetésemre az autó leparkolt az elé a ház elé, ahol a leggyakrabban kaptam ennivalót. Gyorsan meg is kérdeztem Macit, – ő már vagy hét éves, jártas sok dologban, amiben én nem – vajon kik ezek. Most sem csalódtam benne, azt mondta, hogy ők néha idejönnek, van két gyerek, akik sokat járkálnak fel-alá a faluban meg a patakparton. Ennek nagyon megörültem, szaladtam is oda hozzájuk. Üdvözöltek, megsimogattak, de aztán bementek a házba. Vártam türelmesen. Egy kis idő múlva a gyerekek kijöttek, és ahogy Maci mondta, sétálni indultak. Mi ketten mentünk utánuk, ők nem bánták, nagyon hamar megszerettem őket.

Másnap reggel a vendég ember a széles úton túlra indult, ahová őszintén szólva egyedül nem nagyon mertem menni, úgy tudom, ott sok kóbor állat veszítette már életét az autók miatt. Ám így, hogy ez az ember arra ment, vígan követtem. Úgy tűnt, a nő sem bánja, rájöttem, hogy valószínűleg futóversenyt játszik velem. Belementem hát, bár elég lassú volt, természetesen én nyertem. Az ezt követő napokat velük töltöttem. A két gyerek nagyon sokat simogatott. Ott voltak vagy öt napig, a ez alatt a nagy örömtől megrészegevedve teljesen elfelejtettem, amire Maci figyelmeztett. Ő előre szólta, hogy a vendégek csak egy kis ideig maradnak itt, aztán mindig elmennek. Ez történt az ötödik napon. Végzetlenül voltam.

Egyre hidegebb lett. Mivel tudtam, mi vár rám, és nagyon nem akartam ismét fagyoskodni, még az is megfordult a fejemben, hogy világgá megyek. Milyen jó, hogy nem tettem! Maci ismét okosabb volt és lebeszélte róla. Egyik nap ugyanis visszatértek a nyári látogatók. Nagyon örültem nekik. Ekkor már nagyon hideg volt, elterveztem, hogy megszököm velük. Maci csak annyit mondott: „Csak tessék! Te úgyis olyan furfangos vagy, biztos meg tudod oldani”. Ám másnap reggel olyan dolog történt, amire végképp nem számítottam. A vendégek engem szólítottak, rám adtak egy nyakörvet, póráz is volt hozzá – azelőtt ilyet sose láttam – és sétálni vittek. Örömben és meglepetésben azt sem tudtam, hová legyek, akkorákat ugráltam, hogy egyszer hanyatt is estem. Aztán beültettek a kocsiba, és elindultunk. Először nagyon megijedtem, de ekkor megéreztem az autóban terjengő meleget, s a simogatástól megnyugodtam. Körülbelül három órát utaztunk. Amikor kiszálltam, egy teljesen más helyen voltam, teljesen más volt az illat, minden teljesen más volt. És ráadásul ott volt egy kutya!

Így találkoztunk: Cuki meg én. Ő barátságosan fogadott, én pedig boldog voltam, hogy új barátot ismerhetek meg. Aznap este beszélgettünk, sokat megtudtunk egymásról. Kiderült, hogy őt is Bükkösről hozták el évekkor ezelőtt, és ekkor mondta azt, hogy becsüljem meg magam. Félttem, mi lesz velem, ez túl szép ahhoz, hogy igaz legyen, velem ilyen jó

dolgok nem szoktak történni. Cuki azonban megnyugtató, ő már nagyon régóta itt van, nem valószínű hogy visszavisznek. Kiderült az is, hogy ő is ismerte Macit, neki is a barátja volt. Azt mesélte, hogy őt kicsi korában egy emeletes házban tartották, de egyik télen kidobták egy autóból Bükkös mellett. Ott ez gyakran előfordul, szerencsétlen kutyáktól így szabadulnak meg, kiteszik őket az erdő szélén, hogy éljenek ott, mint a vadak. Cuki már egyenlő közelségre volt az éhhaláltól és a fagyhaláltól, amikor beengedték ahhoz a házhoz, ahova a Gazdiék értem jöttek. Pontosabban ételt és lakhatást kapott egy használaton kívüli ólban, sokszor emlegeti, hogy e nélkül nem lenne itt. A háznál ő már a negyedik kutya volt, ezért Gazdiék felajánlották, hogy befogadják magukhoz. Hát, ez az ő története. Aznap este először ettünk együtt. Tudom, ez nem nagy dolog, de nagyon jó volt végre teleenni magam. Lett egy jól kibélelt kutyaházam, abban nagyon kellemesen tudtam aludni.

A hóesésről sem a fagyoskodás jut már eszembe. Most, hogy minden fehérré változott kirándulni ment az egész falka (kivéve Mandulát a macskát, természetesen). Futottunk, bújócskáztunk a gyerekekkel. A legutóbbi túrán meg a hegyekben még őzeket is kergettem, akik kicsivel gyorsabbak voltak nálam, de a három vaddisznót utolértem volna, csak hogy a Gazdim túl lassan jött, így vissza kellett mennem hozzá. De hát, most már falkám van, ez sokkal fontosabb.

A kutyaiskolában az a jó, hogy sok kutya jár oda. Nagyokat lehet együtt bolondozni, persze nem Dollival, az agresszív német juhásszal, aki még a szájkosarat is ellenségének tekinti, hanem a hozzám hasonló vadászlelkekkel: vizslákkal, terrierekkel, és még rengeteg kutyával. De leginkább Rózi miatt viseltem el a sok gyakorlatozást, a mellett a kutyalány mellett szívesebben ül, fekszik az eb, akár percenként is. Bundája akár a vakondok szőre: fényes-fekete és puha, pont az esetem.

A vakondokról jut eszembe: a legrosszabb, amikor reggelente Gazdiék elmennek itthonról. Sokáig ugatunk, hogy visszajöjjenek, szerencsére mindig ez történik, de csak jó sokára. Addig viszont el kell ütni valamivel az időt, ugatjuk a szomszéd kutyákat, vakondokra vadászunk a kertben. Eddig még egyet sem kaptunk el, pedig már jó sokat ástunk. Találtunk viszont csigaházat, gyökereket, hagymákat, gumókat, ezeket mindig az ajtó elé tesszük Gazdiéknak. Furcsa, de nem örülnek neki. A legeslegjobb az este, amikor mindenki otthon van, mi is bemegyünk a házba, olyankor együtt vagyunk, az egész falka!

Cukorka szerint a bizalmam az emberek iránt majd visszatér, hiszen még fiatal vagyok. Én nem tudom, de ha fenyegetőnek találok egy embert, például bot van nála az erdőben, még mindig sokszor lekushadok a földre, hátha akkor kevesebb verést kapok. Vannak dolgok, amiket nehéz elfelejteni, bár az igaz, hogy ma már tíz seprűtől sem ijedek meg. Bízom abban, hogy Cukinak igaza lesz, hiszen én már nem Mini vagyok, hanem Villám!

Alexa Balázs 7.b

Petőfi Sándor Általános Iskola, Vecsés